

Premsa

Montserrat Minobis el periodisme com a servei

per Jaume Fabre

El mes de maig passat, la periodista Montserrat Minobis va morir als setanta-sis anys mentre li practicaven una operació de cor. Les biografies necrològiques, quan no serveixen més aviat perquè qui les signa parli de si mateix més que del difunt, queden momentàniament força coixes fins que algun investigador dedica hores de recerca a elaborar-ne una de rigorosa. Com en la mort de tantes altres persones, les biografies apressades han deixat uns buits tan grans en el relat de tot el que de positiu va fer Montserrat Minobis en la seva activitat professional que hom desitja que tan aviat com sigui possible se'n pugui publicar una que tregui a la llum la totalitat de la seva activitat, tan intensa com discreta. Perquè ella va ser un dels no gaire freqüents periodistes que es plantegen la seva feina amb una actitud de servei sense fissures i a la vegada poc amiga de posar-se sota dels focus.

Va tenir tres militàncies: la defensa de la llengua i la cultura catalanes, el feminisme i la lluita per evitar la degradació de les condicions laborals dels periodistes. Unes militàncies basades en una religiositat molt oberta, una gran capacitat de posar en marxa i mantenir el treball d'equip, una incorruptibilitat fora de qualsevol dubte i un caràcter empàtic a més no poder. Es va guanyar molts amics, però també, inevitablement, enemics. Milagros Pérez Oliva ha estat de les poques periodistes

El mes de maig passat ens deixava la periodista Montserrat Minobis, que va militar en la defensa de la llengua i la cultura catalanes, en el feminisme i en la lluita per combatre la degradació de les condicions laborals dels periodistes. (Foto: Guillem Huertas)

que ha recordat en l'obituari que «la direcció de Catalunya Ràdio li va fer passar moments amargs; les lluites partidàries entorn dels mitjans públics eren i continuen sent ferotges». Durant el seu pas per l'emissora els anys 2004 i 2005 va patir d'una manera acrescudada unes tensions que, al mateix temps, s'estaven començant a manifestar en el si de la junta del Col·legi de Periodistes que ella havia presidit els quatre anys anteriors. El seu mandat al Col·legi havia transcorregut encara en un temps de bona entesa dintre la junta, la qual cosa va permetre, entre moltes altres iniciatives, posar en marxa l'elaboració del *Llibre blanc de la professió*

periodística a Catalunya i els codis ètics per al tractament informatiu de la violència de gènere i la violència en l'esport. En deixar ella la junta del Col·legi per anar a Catalunya Ràdio, hi van esclatar unes tensions que fins aleshores havien estat somortes i que es van manifestar també a l'emissora. Quan algú emprengui la biografia de Montserrat Minobis haurà de dedicar una atenció especial als canvis en la professió, i especialment en el món audiovisual, durant aquells primers anys del segle XXI.

Abans i després d'aquella mitja dècada de tribulacions, la seva activitat professional li va proporcionar mo-

Al sopar dels Premis Crítica «Serra d'Or» 1998, xerrant amb Carles-Jordi Guardiola. (Foto: Assumpta Burgués)

ments molt plaents, perquè va poder desenvolupar les seves iniciatives sense carrera d'obstacles. Abans, a l'últim quart del segle XX, amb el treball diari en emissores de ràdio i a l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya que ella va promoure i presidir. Després, els últims catorze anys de la seva vida, amb l'activitat en organismes internacionals de dones periodistes.

El primer lloc on va treballar va ser Ràdio Popular de Figueres, una de les antigues emissores parroquials que diverses institucions religioses acabaven d'unir per crear la COPE com a organisme radiofònic de l'Església catòlica amb voluntat generalista. El polític i periodista Pere Baltà, que va començar també la carrera en aquella emissora quan feia el servei militar a la capital empordanesa, recorda el dia que hi va anar a demanar feina i s'hi va trobar la Montserrat Minobis, la locutora i mossèn Manuel Pont i Bosch, el director, «que va convertir Ràdio Popular de Figueres en un referent radiofònic que s'arribà a escoltar en català per tot Girona, Catalunya Nord, les Illes i l'Alguer, i aviat fou guardonada per

Òmnium Cultural». «Eren quatre gats», explica Baltà, «i no els calia ningú més, però em van oferir la possibilitat de col·laborar al setmanari VP (encertada síntesi de l'antiga "Vida Parroquial"), una tribuna d'expressió en la qual treballava també Minobis i que possibilita reflexions crítiques sobre la societat.»

El 1971, Minobis es va traslladar a Barcelona, on amb l'Enric Frigola van popularitzar a Radio España un magazín de tarda en català. El 1976, en crear-se Ràdio 4, la primera emissora que va començar a emetre totalment en llengua catalana, va arribar el seu gran moment professional. Amb l'aparell magnetofònic portàtil anava amunt i avall fent entrevistes, quan encara era més habitual aquest sistema que no pas el directe a l'estudi. Possiblement per això se'n conserven moltes, que poden ser un document de primera mà sobre les lluites polítiques i per la llengua i la cultura catalanes d'aquells anys agitats i magnífics de la transició cap a la democràcia. Com era també habitual en aquell temps de possibilitats de pluriocupació periodística, també feia coses per al programa

“

Minobis va ser un dels no gaire freqüents periodistes que es plantegen la seva feina amb una actitud de servei sense fissures i a la vegada poc amiga de posar-se sota dels focus.

La direcció de Catalunya Ràdio li va fer passar moments amargs; les lluites partidàries entorn dels mitjans públics eren i continuen sent ferotges.

Va promoure i presidir l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya.

Va participar també en dos grans moments del periodisme català: el Congrés de Cultura Catalana i el Primer Congrés de Periodistes Catalans, el 1978, un oblidat, però gegantesc pas endavant de la professió.

”

Nit de Santa Llúcia 1992 a Puigcerdà. Montserrat Minobis rep el premi Òmnium Cultural de ràdio pel programa «Al pas de la tarda» de Ràdio 4. (Foto: Barceló)

Durant el seu mandat al Col·legi de Periodistes va posar en solfa, entre moltes altres iniciatives, el *Llibre blanc de la professió periodística de Catalunya*.

en català «Miramar» de TVE, que s'emetia des dels estudis de Montjuïc, i col·laborava en els principals mitjans escrits en català que es publicaven aleshores: al diari «Avui», a l'«Orifloma» de l'època en què va ser propietat del democratacristià Anton Cañellas, i també a «Serra d'Or».

Durant els anys setanta va militar en una Unió Democràtica que entroncava amb l'esperit d'aquell partit que havia estat fidel a la República i el principal dirigent del qual, Manuel Carrasco i Formiguera, havia estat sentenciat a mort i afusellat el 1938 en un consell de guerra de militars franquistes. A partir del 1977, Minobis va fer una evolució cap a l'esquerra i el 1980 va participar en la creació de Nacionalistes d'Esquerra i es vinculà finalment a Iniciativa per Catalunya.

En aquells primers anys a Barcelona, va participar també en dos grans moments del periodisme català: el Congrés de Cultura Ca-

talana, dins el qual va formar part de l'equip en què vam preparar les conclusions de l'àmbit de mitjans de comunicació, i el Primer Congrés de Periodistes Catalans, el 1978, un oblidat, però gegantesc pas endavant de la professió, que va omplir el Palau de Congressos de Montjuïc en l'acte de clausura. El mateix any 1978 va publicar la que és encara la biografia de referència de l'abat Escarré, un llibre de consulta obligada.

Pel que fa al combat feminista, el que més s'ha destacat en els comentaris posteriors a la seva mort, Minobis havia estat a primera fila des del començament. Va participar a les Jornades Catalanes de la Dona i en la creació de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, integrada a la Xarxa Europea de Dones Periodistes. Durant els anys en què va ser degana del Col·legi de Periodistes, va ser un dels seus temes centrals d'actuació. Va estar també en el naixement de la Xarxa Internacional de

Dones Periodistes i Comunicadores de Catalunya (XIDPICCAT) i en la Red Internacional de Periodistas con Visión de Género (RIPVG). Precisament no va poder participar, els dies 3 i 4 de maig d'enguany, en la trobada que aquesta organització va fer a l'Uruguai, a causa de l'operació quirúrgica que tenia programada i que no va poder superar. El 2001 va fundar l'agència de notícies amb visió de gènere La Independent, amb una web que continua viva, mantenint el seu llegat.

Durant uns anys va ser professora associada a la Facultat de Periodisme de la Universitat Pompeu Fabra. El 1987 va rebre el premi Ciutat de Barcelona i el 1996 la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

Ha mort una dona amb capacitat de lideratge que va saber exercir aquesta qualitat amb senzillesa, sense afany de protagonisme. Fou un exemple per a una professió en la qual abunda la gent amb cua de paó.

Com la seva germana petita Carme, la Montse estigué molts anys vinculada a l'emissora del Bisbat, però la inquietud la portà a Barcelona, on es llicencià en Filosofia i Lletres i en Ciències de la Informació. Amb Enric Frigola foren les primeres veus en català de Radio España –resultat de la apropiació franquista de Ràdio Associació de Catalunya al final de la Guerra Civil- i des del 1976 de Ràdio 4, d'on passà a TVE-Catalunya.

Les notícies de la seva mort sobtada, en el curs d'una cirurgia cardíaca, han parlat dels aspectes més destacats d'una trajectòria llarga i intensa marcada pel compromís democràtic, catalanista i feminista com a primera degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, primera directora de *Catalunya Ràdio* i presidenta de la Xarxa Europea de Dones Periodistes.

Montse Minobis ha estat també una dona de lletra, col·laboradora de *l'Avui*, *Oriflama* i *Hoja del Lunes*. No podia faltar a *l'Empordà Federal*. També autora de llibres: biografies com *Aureli M. Escarré: abat de Montserrat, 1946-1968* (1978) i *Rigoberta Menchú: la veu dels indígenes* (2003), i una història de la ràdio amb Rosa Gil, *Aquí Ràdio... Crònica de les Ones a les comarques de Girona, 1933-1982* (2004).

Havia guanyat per un gran resultat davant Martí Anglada el deganat del Col·legi de Periodistes, - després d'haver-ho intentat amb una candidatura quasi només de dones davant Josep Pernau, vuit anys abans- i va renunciar-hi poc abans de finalitzar el mandat per fer-se càrrec de la direcció de *Catalunya Ràdio*, durant la presidència de Pasqual Maragall.

Com tanta gent de la seva generació, es va lliurar en diverses ocasions al compromís polític. Primera de llista en la candidatura d'Unió Democràtica de Catalunya per Girona en l'estrena electoral de 1977, participà després en la fundació de Nacionalistes d'Esquerres i en la candidatura municipal d'Iniciativa per Catalunya a Barcelona de 1995.

Ràdio i feminisme han estat la seva vida. En els darrers anys en actiu, fou professora a la Universitat Pompeu Fabra, on ens tornàvem a veure sovint. La Montse, sempre somrient i positiva.

Publicat al Setmanari de l'Alt EMPORDÀ, 14 de maig de 2019

Josep María Sanmartí

SEPTEMBER 6, 2017 | JAUMEGUILLAMET | LEAVE A COMMENT

Josep Maria Sanmartí Roset (Barcelona 1945 – Madrid 2017) fue el cronista de la Transición en lengua catalana, como corresponsal en Madrid del diario *Avui*, aparecido en abril de 1976, puesto en el que se mantuvo durante veinte años más. Dedicado posteriormente a la docencia e investigación universitaria, así como al estudio del papel del periodismo en el cambio político español hacia la democracia, falleció repentinamente el pasado 7 de julio dejando algunos trabajos pendientes de publicación y un sentimiento de dolor y de pérdida por sus cualidades personales y profesionales.

Sanmartí, que procedia de la revista *Mundo Social*, ligada a los jesuitas, exerció con criterio profesional e independiente la corresponsalia política de *Avui*. Fueron veinte años, desde sus inicios políticamente unitarios en un movimiento de capitalización del catalanismo popular, hasta un expediente de regulación de empleo en 1996, en uno de los sucesivos cambios de dirección que el diario sufrió bajo el control de la Generalitat convergente, que no evitó su crisis y desaparición.

Su obra periodística firmada en las páginas de *Avui*, iniciada antes del nombramiento por el rey Juan Carlos I de Adolfo Suárez como presidente del gobierno, abarca un amplio periodo histórico, hasta el final de los gobiernos socialistas de Felipe González y la llegada al poder del Partido Popular de José María Aznar. Doctorado en periodismo por la Universidad Complutense de Madrid, Sanmartí se especializó en asuntos europeos siendo profesor de la Universidad Europea de Madrid y, más tarde, de la Universidad Carlos III.

En los últimos años, Josep M. Sanmartí se había incorporado a dos proyectos de investigación sucesivos sobre el papel del periodismo en la Transición del Grup de Recerca en Periodisme de la Universitat Pompeu Fabra, a los que había aportado un conocimiento experto de gran valor, que conjugaba capacidad académica y memoria personal. Algunos trabajos recién terminados se publicarán en el libro colectivo de próxima aparición “La transición de la prensa. El comportamiento político de diarios y periodistas”, así como en comunicaciones a congresos y artículos en revistas científicas. Le echaremos muy en falta.

Publicat a https://politica.elpais.com/politica/2017/07/24/actualidad/1500915863_005901.html?id_externo_rsoc=TW_CC
(https://politica.elpais.com/politica/2017/07/24/actualidad/1500915863_005901.html?id_externo_rsoc=TW_CC).

El Candel més autèntic

JUNE 5, 2017 | JAUMEGUILLAMET | LEAVE A COMMENT

Jo sóc “el hijo de Guillamet”, que surt citat algunes vegades en el llibre pòstum de Francisco Candel, *El gran dolor del mundo. Diarios 1944-1975*, acabat de publicar. Joan Guillamet era un professor d’institut de literatura espanyola, que havia arribat de Figueres el 1966. Escriví als diaris –*El Noticiero Universal*, *El Correo Catalán*, *La Vanguardia* i *Avui*, entre altres – i fou autor de llibres sobre l’estraperlo, les bruixes, els gitanos i, sobre tot, l’Empordà.

Vivíem al passeig de la Zona Franca, a tocar del carrer Fundición, ara Foneria. Des del balcó es veia una masia voltada d’horts, on ara hi ha una gasolinera. Més avall les fàbriques de Phillips i Lámparas Z, on ara hi ha la biblioteca. Els Guillamet de seguida es van fer amics dels Candel.

(<https://sosenricgranados.wordpress.com/>)

SOS ENRIC GRANADOS

Per un carrer habitable i per a tothom. Recuperem l'espai públic per als veïns

(<https://sosenricgranados.wordpress.com/>)

Ens ha deixat la Montserrat Minobis

(<https://sosenricgranados.wordpress.com/2019/05/11/ens-ha-deixat-la-montserrat-minobis/>)

POSTED ON 11 MAI 2019 ([HTTPS://SOSENICGRANADOS.WORDPRESS.COM/2019/05/11/ENS-HA-DEIXAT-LA-MONTSERRAT-MINOBI](https://sosenricgranados.wordpress.com/2019/05/11/ens-ha-deixat-la-montserrat-minobis/))

(<https://sosenricgranados.files.wordpress.com/2019/05/1557564679736.jpg>)

Ha mort la Montserrat Minobis, veïna del carrer Enric Granados.

Va ser directora de Catalunya Ràdio entre el 2004 i el 2005, degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya i va rebre també la Creu de Sant Jordi.

Entre les seves múltiples activitats, volem destacar aquí la seva implicació cívica amb el seu entorn més proper. Una de les preocupacions que va compartir amb la nostra entitat, i que també va transmetre personalment a les autoritats municipals en diverses ocasions, va ser l'estat de la plaça de Letamendi, ben particularment el risc que comporta la manca d'una ordenació adequada del pas de bicicletes per la plaça i la situació de risc que aquest fet suposava per a grans i menuts.

Privacy & Cookies

We, WordPress.com, and our advertising partners store and/or access information on your device and also process personal data, like unique identifiers, browsing activity, and other standard information sent by your device including your IP address. This information is collected over time and used for personalised ads, ad measurement, audience insights, and product development specific to our ads program. If this sounds good to you, select "I Agree!" below. Otherwise, you can get more information, customize your consent preferences, or decline consent by selecting "Learn More". Note that your preferences apply to all websites in the [WordPress.com network](#), and if you change your mind in the future you can update your preferences anytime by visiting the Privacy link displayed under each ad. One last thing, our partners may process some of your data based on legitimate interests instead of consent but you can object to that by choosing "Learn More" and then

M'agrada

Sigues el primer a dir m'agrada

This entry was posted in [El carrer \(https://sosenricgranados.wordpress.com/category/el-carrer/\)](https://sosenricgranados.wordpress.com/category/el-carrer/).

← [Una nova llicència per a una terrassa de 7 taules incrementa la pressió sobre una zona ja sobresaturada \(Taberna del Volapié, Enric Granados, 77\) \(https://sosenricgranados.wordpress.com/2019/03/08/una-nova-licencia-per-a-una-terrasa-de-7-taules-incrementa-la-pressio-sobre-una-zona-ja-sobresaturada-taberna-del-volapie-enric-granados-77/\)](https://sosenricgranados.wordpress.com/2019/03/08/una-nova-licencia-per-a-una-terrasa-de-7-taules-incrementa-la-pressio-sobre-una-zona-ja-sobresaturada-taberna-del-volapie-enric-granados-77/)

[Noves dades de 2018 corroboren el procés de gentrificació del centre de Barcelona →](#)

Deixa un comentari

Escriu aquí el comentari...

Mai 2019

dl.	dt.	dc.	dj.	dv.		ds.		dg.
		1	2	3		4		5
6	7	8	9	10	11 (https://sosenricgranados.wordpress.com/2019/05/11/)			12
13	14	15	16	17		18		19
20	21	22	23	24		25		26
27	28	29	30	31				

Propers events

No upcoming events

Twitter

Els meus tuits (<https://twitter.com/533305828837572608>)

Arxiu

Selecciona el mes

Segueix SOS ENRIC GRANADOS

RSS

RSS - Entrades (<https://sosenricgranados.wordpress.com/feed/>)

RSS - Comentaris (<https://sosenricgranados.wordpress.com/comments/feed/>)

Autoria

Josep-Maria Alcoberro Pericay (<https://sosenricgranados.wordpress.com/author/jmalcoberro/>)

SOSEnricGranados (<https://sosenricgranados.wordpress.com/author/sosenricgranados/>)

CREA UN LLOC WEB GRATUÏT O UN BLOG A WORDPRESS.COM. (HTTPS://WORDPRESS.COM/?REF=FOOTER_WEBSITE)

WE TEAMED UP WITH EVENTBRITE (<HTTP://EVENTBRITE.COM/L/WORDPRESS?REF=WPFOOTER>)

lared@mujeresperiodistas.net

XARXA EUROPEA DE DONES PERIODISTES
Red Europea de Mujeres Periodistas

(<http://mujeresperiodistas.net>)

🕒 Qui som (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=10)

📰 Actualitat (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=29)

☆ Europa (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=19)

🌐 Món (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=31)

👥 Fem xarxa (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=43)

🔧 Recursos (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=27)

💡 Projectes (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=33)

📍 Contacte (http://mujeresperiodistas.net/?page_id=116)

Ens ha deixat la nostra companya i amiga Montserrat Minobis

es Periodistes (<http://mujeresperiodistas.net>) > Actualitat (<http://mujeresperiodistas.net/?cat=5>) > Ens ha deixat la nostra companya i amiga Montserrat Minobis

< Se'ns va tot un referent en la comunicació per la igualtat que serà molt difícil de reemplaçar. (<http://mujeresperiodistas.net/?p=1945>)

Campanya europea 5M: L'abraçada dels pobles > (<http://mujeresperiodistas.net/?p=1937>)

Posted by XEDP on 11 de May de 2019 in Actualitat (<http://mujeresperiodistas.net/?cat=5>), destacat (<http://mujeresperiodistas.net/?cat=36>), General (<http://mujeresperiodistas.net/?cat=1>)

Presidenta de la Xarxa Europea de Dones Periodistes des de la seva creació, l'any 1993 fins el 2002, **Montserrat Minobis i Puntonet**, reconeguda periodista feminista ha mort la matinada de dissabte, 11 de maig, al no haver superat una intervenció quirúrgica.

Nascuda a l'Alt Empordà com li agradava recordar, Minobis va néixer a Figueres, l'any 1942 i es va llicenciar en Filosofia i Lletres. L'any 1962 es va iniciar en el món de la ràdio com a locutora, redactora i guionista a Ràdio Popular de Figueres (Cadena Cope) i posteriorment es trasllada a Barcelona on treballaria a Ràdio Espanya (1974 a 1976) i a Ràdio4 (1976 a 2001) on va començar fent entrevistes a polítics al programa "Un altre aire". També va treballar com a redactora en el programa Miramar de TVE, i col·laborà en diferents publicacions com l'Avui, Hoja del Lunes, Oriflama i Serra d'Or.

L'any 1976 va formar part de la Comissió organitzadora de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona, dins del Congrés de Cultura Catalana. I va participar en la creació de diferents xarxes i organitzacions de dones com l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (1992), la Xarxa Europea de Dones Periodistes (1993) o el Lobby de Dones de Barcelona (1994).

Minobis va ser la primera degana al Col·legi de Periodistes de Catalunya (2001-2004) i també la primera directora de Catalunya Ràdio (2004-2005). Va rebre la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, l'any 1996.

Periodista incansable en la seva lluita per la defensa dels drets de les dones, Minobis va impulsà, l'any 2010, l'Agència de Notícies amb Visió de Gènere, La Independent i la Xarxa Internacional amb Visió de Gènere, plataforma conformada per grups i entitats de periodistes de més de 30 països, on acabava d'estar elegida membre del seu Consell Assessor.

Se'ns va tot un referent en la comunicació per la igualtat que serà molt difícil de reemplaçar.

Victor Alexandre

Molt trista la mort de Montserrat Minobis, amb qui vaig compartir durant disset anys (1976-1993) els estudis de Ràdio 4; fins i tot algun despatx i màquina d'escriure.

Sempre recordaré la convicció modèlica i la força encomanadissa amb què, en tota mena de situacions, defensaves els drets de les dones, Montse. Adéu-siau, lluitadora i bona companya.

Fotos de la cronologia · 11 de maig 2019 ·

Mostra la mida original · Més opcions

M'agrada

Comparteix

132

Compartit 13 vegades

Dala Catala

Adéu

2 anys **M'agrada** **Més**

Montserrat Margarit Romani

Molta pena, cóm estàs Víctor 1

2 anys **M'agrada** **Més**

Mafalda Sala

Adéu, descansa en pau

2 anys **M'agrada** **Més**

Rosa Fayos

Em sap greu

2 anys **M'agrada** **Més**

Piti P Garcia

D.E.P. Montse... Molt bona professional i millor persona

2 anys **M'agrada** **Més**

Dolors C. Serra

D.E.P.

2 anys **M'agrada** **Més**

[HOME](#)[QUIÉNES SOMOS](#)[HERRAMIENTAS](#)[NUESTRA PRODUCCIÓN](#)[CASOS](#)[NUESTRAS ACCIONES](#)[CONTACTO](#)[HOMENAJE](#)

Hace años que caminamos juntas

🕒 Hace 1 mes 👁 32 Visitas 📄 1 Minutos

Hace años que caminamos juntas. Para algunas el inicio fue en Morelia, para otras fue en Oviedo. Lo cierto es que el sueño de la construcción de redes de periodistas feministas logró que las diferencias horarias y las distancias geográficas desaparecieran. El nacimiento de la Red

Internacional de Periodistas con Visión de Género (RIPVG) marca un momento, un punto de

Montse periodista, académica, conductora, filosa observadora de la realidad jamás pasó desapercibida. Sus comentarios, sus enojos, sus sugerencias lograban sacudir la modorra de las zonas de confort donde a veces nos instalamos.

Su muerte duele. Se fue una amiga, una aliada. Una mujer pionera que puso en marcha sueños colectivos.

La RIPVG-Ar se abraza con todas las colegas que hoy lloran con nosotras, en especial allí, en la Catalunya que tanto amó. Mientras buscamos sus fotos, sus comentarios, su recorrido tratando de aceptar que ya no la veremos.

Montse Minobis escribió la historia del periodismo feminista con letras mayúsculas. Nos queda la memoria escrita de sus palabras. Hoy sabe a poco.

Mañana será un consuelo.

Te puede interesar

Acerca de

[VER TODAS LAS NOTAS](#)

La Red

La Red Internacional de Periodistas con Visión de Género en Argentina es un espacio donde profesionales de la comunicación trabajan para colaborar en la construcción de un periodismo inclusivo.

Comentar

Temas

- 9 Abuso
- 1 Arte
- 4 Búsqueda
- 19 Casos
- 2 Cine
- 5 Deportes
- 13 Derecho a decidir
- 78 Derechos
- 8 Discapacidad
- 6 Diversidad sexual
- 1 Educación Sexual
- 20 Entrevista
- 5 Estudios
- 2 Femicidio
- 48 Femicidios
- 5 Fotografía
- 4 Homenaje
- 5 Identidad de Género
- 1 ILE
- 24 Justicia
- 1 La Galería
- 1 Lenguaje inclusivo
- 3 Lesa humanidad
- 4 Literatura

- 39 Medios
- 52 Nuestras acciones

- 18 Paradigmas
- 1 Reportajes Fotográficos
- 5 Salud
- 2 Sin categoría
- 2 Síndrome de Alienación Parental
- 3 Teatro
- 13 Tecnología
- 1 Trabajo
- 11 Trata de personas
- 10 Violencia de género
- 1 Violencia institucional
- 2 Violencia sexual

Destacado

HOMENAJE
Hace años que caminamos juntas

HOMENAJE
Liliana, te vamos a extrañar

HOMENAJE
En la memoria de Carlos Jáuregui

HOMENAJE
La luchadora incansable

La Red Internacional de Periodistas con Visión de Género en Argentina (RIPVG Argentina) es un espacio donde profesionales de la comunicación trabajan para colaborar en la construcción de un periodismo inclusivo, impulsando una sociedad más justa y el ejercicio pleno de la democracia y la ciudadanía.

Militamos por nuestros derechos con alegría, con respeto, sosteniendo el reconocimiento individual y colectivo que fortalece la confianza y le da la bienvenida al debate.

[Ver más](#)

Lo más visitado

Los pañuelos verdes, presentes

👁 6,292 Visitas

“Abajo el patriarcado, se va a caer”

👁 6,251 Visitas

Investigan cómo captan las redes de trata a niñas del Bajo Flores

👁 3,067 Visitas

Lo más comentado

La RIPVG denuncia escalada de violencia hacia mujeres periodistas

1.250 Comentarios

Escuela de las Jóvenes

898 Comentarios

¿Una nueva ola del feminismo?

24 Comentarios

Tags

- #niunamenos 40 años del golpe Abuso sexual
- Adolescencia Alike Kinan Cuerpos
- Denuncia Derecho al Aborto Derechos
- Destacada Deudas
- Encuentro Nacional de Mujeres Entre Ríos
- Espacio público Estereotipos Femicidios
- Feminismo Identidades Investigación
- Justicia La Casa del Encuentro Ley Brisa
- LGBTI Libertad de expresión Lucha
- Machismo Medios Mujeres
- Mujeres sindicalistas Niña Niñez Paridad
- Paro Internacional de Mujeres Patriarcado
- Perspectiva de género Prejuicios Prostitución
- Pueblos originarios Radio Rosario Trabajo
- Varones Vejez Violencia de Género
- violencias

En Perspectiva © 2016. Desarrollado por TuHosting.LA.

CATALUNYA

ESPANYA

MÓN

ARTS

TIC

VIU

BARCELONA ECONOMIES

ANDORRA

L'Institut Català de les Dones expressa el condol per la mort de Montserrat Minobis

EUROPA PRESS - Archivo

Publicat 11/5/2019 16:35:02 [CET](#)

BARCELONA, 11 Maig (EUROPA PRESS) -

L'Institut Català de les Dones (ICD) ha lamentat la mort aquest dissabte de la periodista Montserrat Minobis als 76 anys, i ha expressat el condol a la seva família, ha informat l'institut en un comunicat.

La presidenta de l'ICD, Núria Belada, ha recordat "la forta implicació de Minobis amb la lluita per la igualtat efectiva d'homes i dones".

"La societat catalana ha perdut una activista amb molts anys d'experiència en la lluita feminista i amb molts projectes a desenvolupar", ha assegurat Balada.

Segueix @AIDiaCat 4.952 seguidors

Titulars **Aldia**

Facebook confirma que va recopilar dades de 187.000 usuaris a través de Research, 34.000 d'ells menors d'edat

Instagram i PlayStation Network restableixen el seu servei després de patir una caiguda global

- [Log In](#)

- [Qui som](#)
- [Contacta](#)
- [Inici](#)
- [Opinió](#)
- [Informació/Notícies](#)
- [Barris de Gràcia](#)
- [En primera persona](#)
- [Entrevistes](#)
- [Cultura](#)

MONTSERRAT MINOBIS

8 juliol 2019

By [Conxa](#)

Conxa Garcia. Volem recordar la periodista Montserrat Minobis que va ser presidenta de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (1994-2002), presidenta honorària de la Xarxa Internacional de Dones Periodistes i Comunicadores de Catalunya – XIDPICCAT i exdegana del Col·legi de Periodistes, que va dirigir Catalunya Ràdio dos anys i va ser una de les fundadores de la xarxa de notícies amb visió de gènere La Independent (2007). ens va deixar als 76 anys aquest mes de maig.

La Montserrat Minobis era una gran professional i va defensar els drets de les dones periodistes a tot el món. Era Llicenciada en Filosofia i Lletres i Ciències de la Informació. Inicia la seva carrera professional a Figueres, on va néixer, com a locutora, redactora i guionista de Radio Popular. El 1996 va rebre la Creu de Sant Jordi en reconeixement a la seva trajectòria professional. També fou professora de la UPF.

Era una dona compromesa amb la lluita antifranquista i activista en defensa de la llengua catalana i els drets de les dones. Aquest 8 de març va dir que hi havia un avenç molt significatiu “ que la lluita no s’ha aturat. I que ha agafat una fortalesa planetària. La lluita feminista, la lluita de les dones, ja no la para ningú”.

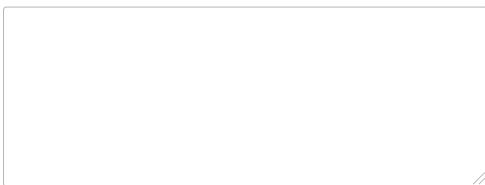
Deixa un comentari

L'adreça electrònica no es publicarà Els camps necessaris estan marcats amb *

Nom *

Correu electrònic *

Lloc web

Envia un comentari

Fotos

Blocs recomanats

- [Bloc de Mercedes Sánchez](#)
- [Blogueres de Sant Martí](#)
- [La pizarra de Raimunda](#)
- [Mandalas – MRU](#)
- [Sabrina Crítica – Berta Riesco](#)
- [Sant Martí amb veu de dona](#)

Webs recomanades

- [Ca la dona](#)
- [Centre Francesca Bonnemaison](#)
- [Ciudad de Mujeres](#)
- [Dones en Xarxa](#)
- [Fundación Salud y Comunidad](#)

- [Galeria de fotos flickr](#)
- [Graciamon.tv](#)
- [L'Independent de Gràcia](#)
- [La tortuga](#)
- [Mujeres en Red](#)
- [Violència de Gènere](#)

Etiquetes

[Art](#) [artista](#) [barcelona](#) [comprar](#) [tir](#)

[creadores](#)

[Cultura](#)

[Educació](#) [escriptora](#) [espai](#)

[exclusión](#) [fantasia](#) [LA CRISIS](#)

[mercat](#) [modernitat](#) [mujer](#) [opinion](#)

[OPINION](#)

[PERSONAL](#)

[OPINION SOBRE LIBRO](#)
[OPINION SOBRE PELICULA](#)

[Pintores](#) [placa](#)

[poesia](#) [programa](#)

[programació](#) [realitat](#) [salut](#)

[Societat](#) [soledad](#) [taller](#)

[tradicció](#) [Transport públic](#) [Vaga](#)

[transport públic](#) [Vincles](#)

WP Cumulus Flash tag cloud by [Roy Tanck](#) requires [Flash Player 9](#) or better.

Seccions

- [Inici](#)
- [Opinió](#)
- [Informació/Notícies](#)
- [Barris de Gràcia](#)
- [En primera persona](#)
- [Entrevistes](#)
- [Cultura](#)
 - [Literatura / Ficció](#)
 - [Música](#)
 - [Poesia](#)

Escolteu Ones de Dones

Ràdio Gràcia. 107.7
Dimarts de 18 a 19 h

Banc del Temps de Gràcia

Seu a Lluïsos de Gràcia.
Plaça del Nord, 7-10.
Tel: 93 218 33 72.

Canal Dones Graciamon

Punt d'Informació i atenció a les dones de Gràcia

Dilluns, dimecres i divendres
de 9h a 12h.
Dimarts i dijous, de 16h a
19h
Francesc Giner,46.
Tel.: 93 291 43 30

Associació de veïns i veïnes el Coll- Valcarca/ Vocalia de la dona

Plaça Grau Miró,2b.
Obert cada tarda, de 17h
a 20h

Centre d'Informació i Recursos per a les Dones

Camèlies,32-36

Ciberdona

Associació de dones no stàndards

Comunicadores del Coll

Som un grup dones
inquietes i actives

Projecte Minerva

Catàleg virtual de
creadores de Gràcia

Copyright © 2021 [Comunicadores amb Gràcia](#). All Rights Reserved.

Magazine Basic theme designed by [Themes by bavotasan.com](#).

Powered by [WordPress](#).

EL PAÍS

'IN MEMORIAM' | MONTSERRAT MINOBIS »

Luchadora incansable

Con su muerte, el periodismo y el movimiento feminista pierden un poderoso referente

Montserrat Minobis.

M. PÉREZ OLIVA

16 MAY 2019 - 14:01 CEST

lengua y la cultura catalanas, la lucha por los derechos de la mujer o la dignificación del periodismo. [La muerte la sorprendió durante una intervención cardíaca](#) sin que su espíritu luchador y resistente pudiera reaccionar. Con su muerte, el periodismo y el movimiento feminista pierden un poderoso referente. No solo por su capacidad de iniciativa, que demostró con la creación de la Asociación de Mujeres Periodistas de Cataluña o la Red Europea de Mujeres Periodistas, de las que fue presidenta, sino por la firmeza de sus convicciones morales y cívicas, reconocidas con el Premio Ciudad de Barcelona o la Creu de Sant Jordi. Ambos, compromiso y liderazgo, reunía Minobis, cuya voz cálida muchos recuerdan como una de las pioneras de la radio en catalán. Fue una voz emblemática de Radio 4, la emisora en catalán de RNE.

**Mejora
tu salud
financiera**

Recibe **ideas
personalizadas**
para **ahorrar**
y **controlar**
tu dinero

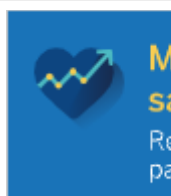

M
sa
Re
pa

Muere Montserrat Minobis, exdecana del Colegio de Periodistas

Militó en Unió Democràtica hasta 1977 pero luego evolucionó hacia posiciones de izquierda. En 1980 fue una de las impulsoras del grupo Nacionalistes de Esquerra y estuvo vinculada a Iniciativa per Catalunya. Pero su principal militancia fue en el feminismo. Su proverbial capacidad de aglutinar voluntades dio frutos perdurables. Las entidades que fundó no solo siguen vivas, son referentes internacionales. Convulsionó la profesión periodística con una primera candidatura de mujeres a la Junta del Colegio de Periodistas que, con el 42% de los votos, no ganó las elecciones pero dejó claro que ya no podía hacerse nada en la profesión sin contar con ellas. En la siguiente convocatoria, la de 2001, la candidatura de Minobis, de composición mixta, obtuvo el 75,02% de los votos. Fue la primera decana del Colegio de Periodistas. En su mandato abrió otro de los frentes que más le preocupaban: el de la precariedad laboral. El Libro Blanco de la Profesión que se elaboró entonces reveló hasta qué punto se estaban degradando las condiciones laborales y profesionales. Dejó el decanato para ocupar la dirección de Catalunya Radio, un puesto que le deparó momentos de amargura. Las luchas partidarias en torno a los medios públicos eran y siguen siendo, feroces. Tras esta experiencia, se retiró de la profesión, pero siempre estuvo activa. Creó La Independent, una agencia de noticias con visión de género. Su última aportación fue la coordinación del manifiesto de las periodistas leído el 8-M.

TRENDING: Jordi Pujol, cau el mite...

Search

} Joan Brunet } i Mauri /bloc

QUI SÓC ARTICLES ▾ QUADERN DE BITÀCOLA REFLEXIONS PERSONES

UNA MICA DE TOT... ▾ CONTACTE

UNA MIRADA PERSONAL

Posted by Joan Brunet i Mauri | maig 12, 2019 | Persones | 11

🗨️ | ★★★★★

“Bé, amic. Demà m’operaran. Ja tenia ganes que arribés, per fi, el dia. (...) No he fet tants quilòmetres com tu fas... Però Déu n’hi do!”. Així encetàvem la conversa per *whatsapp* que malauradament havia de ser la última que mantindria amb la **Montserrat**; conversa que unes hores més tard finalitzava amb un “Ostres! Que interessant! Ja m’ho explicaràs amb detall quan tornis!”, després que jo li hagués donat a conèixer una petita descoberta feta en una de les etapes d’El Camino’ que estàvem recorrent dijous amb un bon amic. Gens podia imaginar que la mort, inescrutable com és, impediria culminar la conversa encetada al prendre’ns la **Montserrat** del nostre costat tan aviat.

No sé quan vaig tenir la sort de conèixer-la. Segurament devia ser a Montserrat en el decurs d’un encontre en el que vàrem coincidir ella i jo amb el seu germà monjo (el pare **Gregori Minobis**) a començaments dels anys 60’s. Sí que sé que des

com en qualsevol
publicar un article

Name (optional)

Email

Subscribe

RECENTS

Després de vacances

set. 10, 2020
| Articles,
Fet divers,
Medi
ambient,
Mitjans de
Comunicació,
Oci,
Portada,
Salut,
Societat

Sabem cap on anem?

ag. 20, 2020
| Articles,
Barcelona,
Catalunya,
Espanya,
Política,
Portada,
Societat,
Valors

‘El diàleg i la

d'aquell moment, un corrent d'amistat i complicitat ens havia d'unir; amistat de la que –just és reconèixer-ho– n'havia d'obtenir més profit jo que no pas ella, disposada com estava a la conversa, al consell precís, a l'opinió, al debat.

La **Montserrat** ha estat una excel·lent amiga personal i per definició una dona lluitadora; una dona apassionada; una dona que no es deixava portar pel primer aire que passava; una dona conseqüent i ferma amb la seva manera de ser i de pensar, sempre respectuosa amb l'altra; una dona que mai no tenia un no per a cap causa que considerés justa i oportuna. En són prova les múltiples entitats i associacions que avui donen testimoni del seu tarannà, abnegació i lideratge. Però cal dir-ho ben clar: que això fos així –o precisament perquè això era així– la Montserrat va ser injustament incompresa per alguns en més d'una ocasió i per això la vida professional –també la política– li tenia reservat algun revés que ella va saber encaixar sense retrets.

Amiga dels seus amics, la **Montserrat** es delia per conèixer opinions diferents a la seva i poder 'discutir la jugada'. De fet era ella qui preferentment convocava i ens convocava a la trobada per parlar, repassar i discutir en relació a com a mínim tres passions: la cultura, la política i el periodisme. Amb la Montserrat mai no vaig arribar a treballar des d'un punt de vista estrictament professional. Així que havia de ser a partir del seu deganat al capdavant del Col·legi de Periodistes de Catalunya (CPC), quan ella i jo tinguérem ocasió de fer-ho colze a colze per avançar en propostes i projectes col·legials (Llibre blanc del Periodisme a Catalunya, d'entre d'altres) ja que intuïem –o millor dit, ella intuïa– els canvis que en la professió periodística s'havien d'operar en poc temps i a tots nivells. A mi em va correspondre d'altra banda seguir els seus passos com a degà de la institució col·legial tan bon punt ella dimití del càrrec per assumir la responsabilitat de dirigir les emissores de la Generalitat de Catalunya. De fet havia estat ella qui m'havia demanat formar part de la candidatura que proposava l'any 2001 per acompanyar-la en el deganat cas que, com va ser, en resultés elegida essent-ne la primera dona que accedia al càrrec.

Trobaré i trobarem a faltar les nostres converses que –qui sap si per estar en consonància amb els temps– m'adono ara manteníem més sovintejades a través del *whatsapp* que no pas presencialment. D'aquí que avui és quan més lamento les ocasions perdudes de trobar un forat per veure'ns, més per mor a les meves poques disponibilitats horàries que no pas per les seves estades amb la **Pili** a la seva estimada Lodosa i a Cadaqués, indrets als que m'havia convidat acollir-nos repetidament i als que li havia promès faríem cap aquest estiu sense més dilació.

**dignitat',
per Joan
Tardà**

ag. 10, 2020
| Reflexions

**Imatges i
paraules
de 100
dies de
confinam
ent**

jul. 31, 2020
| Portada,
Quadern de
Bitàcola

**De les
dites de la
meva àvia
i d'altres
facècies...**

jul. 30, 2020
| Articles,
Catalunya,
Espanya, Fet
divers,
Portada

COMENTARIS RECENTS

Joan Brunet i
Mauri 28 August 2020
on **Imatges i
paraules de 100
dies de
confinament**

Joan Brunet i
Mauri 28 August 2020

on **Imatges i
paraules de 100
dies de
confinament**

Joaquim Clusa 28
August 2020
on **Imatges i
paraules de 100
dies de
confinament**

Joaquim Clusa 28
August 2020
on **Imatges i
paraules de 100
dies de
confinament**

Però no podrà ser! M'hauré de conformar –ens haurem de conformar– en mantenir viu el record de la **Montserrat** i per damunt de tot no oblidar el seu mestratge, tant professional com personal, referents indiscutibles del feminisme i del periodisme ètic i compromès.

Gràcies **Montserrat** per tot allò que ens has ensenyat i ens has donat. Gràcies per haver deixat que pogués i poguéssim recórrer junts una part de la ruta. Demanar-te no em tinguis – no ens tinguis— en consideració les ocasions en les que t'he i t'hem fallat.

I com tu em desitjaves a mi dijous passat en la que fou la nostra darrera conversa: “Gràcies i que tinguis un bon camí!”.

Que la terra et sigui lleu, estimada amiga!

Publicat a [Païos](#), el 12 de maig de 2019

SHARE:

RATE:

< PREVIOUS

NEXT >

[Sobre la premsa i la ràdio d'àmbit local](#)

[‘Madrid y Barcelona, un modelo cooperativo’, per Jaume Casals i Carles Ramió](#)

ABOUT THE AUTHOR

Joan Brunet i Mauri

Periodista. Visc al sabadellenc barri de la Creu Alta. La lectura, la música i la conversa són les meves passions, i la bicicleta i el senderisme les meves aficions.

Toni 21 August 2020
on [Imatges i paraules de 100 dies de confinament](#)

CATEGORIES

Selecciona la categoria

EL RODAL DE SABADELL

[Antiga església de Jonqueres](#)

[Bosc de Can Deu](#)

[Bosc i ermita de Togores](#)

[Capella de Sant Nicolau](#)

[Ermita de Sant Iscle i Santa Victòria](#)

[Ermita de Sant Vicenç de Verders](#)

[Església de St. Pau de Riu-sec](#)

[Riu Ripoll](#)

[Serra de Galliners](#)

[Torrent de Colobrers](#)

ELS MEUS ENLLAÇOS

[Col·legi de Periodistes de Catalunya](#)

[Coral Cants al Vent](#)

[Coral Piàfonica](#)

[Fundació Bosch i Cardellach](#)

[Fundació Jaume Bofill](#)

[Fundació Step by Step](#)

[L'Hora](#)

[La Creu Alta](#)

11 COMMENTS

Rosa M. Puig-Serra on 12 maig 2019 at 23:26

M'has emocionat. Comparteixo el teu dolor. L'estimava molt. Vàrem treballar juntes a Ràdio 4 i vàrem coincidir manta vegades a través del feminisme i del sector cultural. De vegades la "jefa" va ser ella. De vegades, jo. Sempre, però, amb complicitat. Em va ajudar en moments difícils amb tota la naturalitat del món. Va ser sempre una companya generosa que descrius molt bé. Una forta abraçada Joan.

REPLY

Toni on 13 maig 2019 at 0:39

Comparteixo amb tu aquests sentiments, Joan.

Descansi en pau.

Una abraçada.

Toni Rodríguez Pujol *Intermèdia Comunicació* Av. Diagonal 419, àtic 2a - 08008 Barcelona T 934 157 662 - M 607 189 911
trodriguez@intermedia.cat <http://www.intermedia.cat>

REPLY

Isabel Orriols on 13 maig 2019 at 5:38

Impressionant Joan, quin últim adéu més sincer i sensible. No la coneixia personalment, la havia seguit durant molts anys a la ràdio,...m'agradava ! Haver d'acomiar-te d'una persona estimada,és dur i costós, però no poder fer-li l'últim petó, l'última abraçada, ho és més encara. Aquests dies, com bé saps, la

sensibilitat respecte la mort, està massa present a la meua vida, a la de molts. Que la terra li sigui lleu.

REPLY

Montserrat Puig on 13 maig 2019 at 5:42

Molt encertat Brunet, és important que algú escrigui tot el que has dit de la Montserrat.

REPLY

Ramon on 13 maig 2019 at 15:14Lliga dels Drets
dels Pobles

PAIOS

Quadern

Sabadell

SEBAP

Tecnonews

Universitat
Politécnica de
CatalunyaHOSTALATGE
QUE
RECOMANO

El Mas

El Molí del Casó

Hotel Torres
d'Arbúcies

Les Corts de Biosca

Posada Camino del
NorteINDRETS AMB
ENCANT

Cabo de Gata

Caminito del Rey

Congost de Mont-
rebeiEl cañón del Río
LobosHoces del Río
DuratónLa Fuentona de
MurielParc Nacional
d'AigüestortesParque N. Fragas
do EumePedraza de la
Sierra

Ribeira Sacra

Serra de
Castelltallat

He llegit aquest matí el teu escrit. Però l'he volgut tornar a llegir amb més calma.

Simplement dir-te que em sembla molt ben treballat aquest "record". Jo no coneixia en absolut a la persona en qüestió. Però em sembla molt ben pensat i estructurat el text. No és fàcil, crec, en aquests moments on tot una sèrie de records, vivències i sentiments... voldrien veure la llum però que no resulta senzill destriar-ne els més adients per deixar pas a un record positiu i animós, que ja és passat.

Endavant i ànims!. "Caminante no hay camino, se hace camino al andar".

Ramon

REPLY

Xime on 13 maig 2019 at 19:08

Bones paraules, amic. Paraules que comparteixo. Vam coincidir durant poc més d'un any en un programa de documentals que jo dirigia Sant Cugat encarregant-se d'un d'ells, tot fent un 'bolo' a la seva feina a Ràdio 4. I de tant en tant coincidíem pel Col·legi. La darrera aquest febrer en la reunió a que ens va convocar la Mar Aguilera a l'Àgora de drets per parlar sobre el drets a la informació i la llibertat d'expressió. Calia veure-la aportant amb entusiasme els seus punts de vista amb aquella jovialitat que sempre desprenia.

Un exemple de dona que seguirà viva en el nostre record.

REPLY

Anna Garriga on 13 maig 2019 at 21:42

Sempre les paraules justes També pels comiats Joan Brunet, una abraçada i que a la terra et sigui lleu Montserrat.

REPLY

Teresa Carreras on 13 maig 2019 at 21:45

el monjo de Montserrat, pare Minobis que va deixar empremta, Joan. Si molt trist tot plegat!!! Que la terra et sigui lleu, Montse!

REPLY

Anna Cutillas on 13 maig 2019 at 21:48

Un record emocionat per la Montse i una abraçada gran per a tu, Joan.

REPLY

Rosa Cullell on 13 maig 2019 at 21:49

Què dius! M'he quedat glaçada. He tingut sempre en gran estima a la M. Minobis, encara que feia anys que no ens vèiem (ella a Barcelona, jo a Lisboa). Ens parlàvem pel Face i dèiem que ens hauríem de veure... Ho sento molt.

REPLY

Pep Ferràndiz on 13 maig 2019 at 21:50

Ja ho he sentit per la ràdio. Era una gran periodista que havia ocupat diversos càrrecs i mitjans informatius. El meu oncle Francesc, pare Raimon prior de Cuixà, sé que fa molts anys havia tingut relació amb membres de la seva família. Jo no la coneixia personalment.
Em sap greu.

REPLY

LEAVE A REPLY

L'adreça electrònica no es publicarà. Els camps necessaris estan marcats amb *

COMMENT

NOM *

CORREU ELECTRÒNIC *

LLOC WEB

Desa el meu nom, correu electrònic i lloc web en aquest navegador per a la pròxima vegada que comenti.

POST COMMENT

Aquest lloc utilitza Akismet per reduir els comentaris brossa. [Apreneu com es processen les dades dels comentaris.](#)

web by ideamatic

Mor Montserrat Minobis, exdegana del Col·legi de Periodistes

11 maig, 2019

La periodista **Montserrat Minobis**, degana del Col·legi de Periodistes entre el 2001 i el 2004, ha **mort a 76 anys**. Minobis, va fer la seva carrera professional a la ràdio i la televisió i va ser una persona compromesa amb la lluita antifranquista i activista en defensa de la llengua catalana i del dret de les dones. L'actual junta expressa el més sentit condol a la família, amics i companys de feina.

El desembre de 2001, Montserrat Minobis **va ser escollida degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya (2001-2004)** per una gran majoria, en obtenir 1.301 vots, el 75,02% davant dels 389 vots que va aconseguir el seu oponent Martí Anglada. La participació dels col·legiats va ser del 27,05%. La seva candidatura va ser de caràcter progressista amb el lema "Units/unides per una professió forta i amb llibertat". Minobis va substituir a Salvador Alsius, que ocupava el càrrec de degà dels periodistes catalans des de 1997.

Llicenciada en Filosofia i Lletres i Ciències de la Informació, Montserrat Minobis va començar la seva carrera periodística a Ràdio Popular de Figueres el 1961. Deu anys després es va traslladar a Barcelona i va treballar a diversos mitjans com Ràdio 4, on feia entrevistes per als programes culturals.

Després va iniciar una sèrie d'entrevistes a polítics catalans a l'espai "Un altre caire". També va treballar en el programa "Miramar", de Televisió Espanyola, i va dirigir l'"Informatiu matí" i el "Bon dia, Catalunya". Va col·laborar en mitjans escrits com l'Avui, l'Hoja del Lunes, Orifloma i Serra d'Or

Montserrat Minobis va ser directora de [Catalunya Ràdio](#) (2004-2005), va exercir de professora a la [Universitat Pompeu Fabra](#) i el 1996 va rebre la [Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya](#).

Cal destacar, també, la seva implicació en la lluita pels drets de les dones: Va ser presidenta de la Xarxa Europea de Dones Periodistes i de l'[Associació de Dones Periodistes de Catalunya](#) de 1994 a 2002. En aquest àmbit va impulsar [La Independent](#), Agència de Notícies amb Visió de Gènere, centrada en notícies relacionades amb la igualtat de gènere. Precisament l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya va fer una [entrevista a la secció "periodistes en temps difícils"](#) on Minobis explica la seva biografia. També podeu accedir a una [entrevista realitzada en motiu dels 25 anys del Col·legi de Periodistes de Catalunya](#).

Montserrat Minobis, degana del Col·legi de Periodistes entre els anys 2001-20...

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA 2019
RAMBLA DE CATALUNYA 10, PRAL. 08007 BARCELONA.
TEL. 93 317 19 20

Mort inesperada de la companya i amiga Montserrat Minobis

MAI 13, 2019 ~ PLATAFORMALOBBY

Ha mort la nostra amiga Montserrat Minobis, companya de lluita feminista i emocions compartides.

La trobarem a faltar molt. Que descansi en pau

La nostra companya de la Plataforma Emma Fernández de l' Associació AFEC ha fet aquest homenatge:

Las Clandestinas

Este escrito es en memoria a **Montserrat Minobis**, querida y respetada compañera de las reuniones clandestinas de mujeres feministas de Barcelona. Allá por los primeros años setenta del pasado siglo, con el franquismo todavía en activo, pasamos con Montse y las demás asistentes, noches y más noches debatiendo sobre acciones a realizar, a fin de continuar el combate de siglos de tantas mujeres e ir ganando batallas para, obtener los derechos legales, cívicos, sociales... que todas las mujeres debíamos disfrutar en paridad, equidad e igualdad con los hombres. Además he tenido el placer de compartir con Montserrat Minobis, militancia en el Lobby de Dones de Catalunya y en la Plataforma Catalana de Suport al Lobby Europeu de Dones.

La última vez que estuve con Montserrat Minobis fue el pasado día 6. Ese lunes se llevaba a cabo la entrega de la medalla de oro que el Consell de Dones del distrito de Sarrià-Sant Gervasi otorgaba a otra gran mujer periodista Montserrat Puig.

Minobis, así la llamábamos cariñosamente, no podía faltar al acto de homenaje a Montserrat Puig. Su intervención dejó constancia del coraje, de la capacidad de trabajo, de la lucha contra la dictadura de su amiga, compañera de profesión y de lidia feminista. También recordó el amor que ambas profesaban al periodismo, con una loca pasión por un medio en especial: la Radio.

Montserrat Minobis, activista de la cultura catalana, comprometida con el antifranquismo, destacada feminista, es una mujer que ha irradiado una constante influencia en todos y cada uno de los cargos que ha ejercido: directora de Catalunya Ràdio, decana del Col·legi de Periodistes, presidenta de la Red Europea de Periodistas, fundadora de la agencia catalana de noticias La Independent, profesora de universidad... Montserrat Minobis nos ha dejado y, sí nos ha dejado más solas.

Nunca olvidaré la tarde de ese lunes de mayo. En cuanto nos vimos, Minobis y yo nos abrazamos, sentí algo hondo, un calor íntimo, que recorría mis sentidos. Ambas estrechamente enlazadas nos miramos, contentas de encontrarnos y creí haber gozado de un pequeño instante que nos había llevado a rememorar el pasado.

Después de un alegre abrazo con Pilar Remirez, la inteligente y amada pareja de Minobis y regalarnos las tres con la broma de “cuánto habíamos crecido en los últimos tiempos”, nos propusimos convocar a todas Las Clandestinas para organizar una cena e invitar a más compañeras. Resultaba imperativo no dejar señorear al implacable tiempo sin celebrar un divertido aquelarre feminista.

Nunca olvidaré la tarde de ese 6 de mayo, un lunes redondo de la mañana a la noche, pasando por el mediodía, callejeando por mi amada Barcelona, con Charo, Teresa, Pilar, Marisa y Jean-Pierre. Así como poder agradecer en persona a mis queridas amigas Rosa María Fernández y Rosa Artigas, de la Plataforma del Lobby, por promover el merecido homenaje a Montserrat Puig.

He secado mis lágrimas por la ausencia de mi entrañable Minobis. Llevo prendido el recuerdo de nuestro misterioso abrazo, siempre recordaré su sonrisa y la luz de sus ojos. Quizá ese lunes de mayo percibimos un largo adiós en aquel abrazo mágico.

Emma Fernández López- Associació Feminista de Catalunya

POSTED IN UNCATEGORIZED

Publicat per plataformalobby

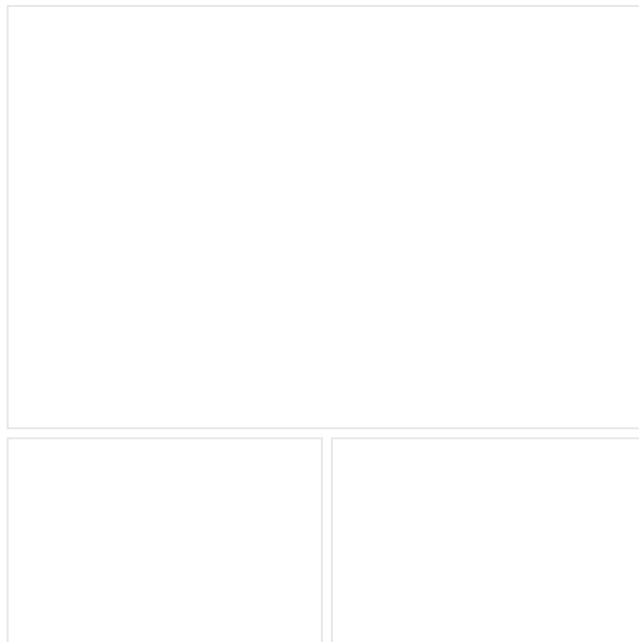
Plataforma catalana de suport al Lobby Europeu de Dones. *[Mostra totes les entrades de plataformalobby.](#)*

BLOC A WORDPRESS.COM.

Pepe Encinas

Data i hora: 12 de maig de 2019 14:28 ·

Quan em pregunten que és per mi la fotografia, en comptes de pensar en la llum, enquadrament, l'oportunitat... cada vegada estic convençut que he estat un lladre. Un lladre bo, egoista però bo, que he anat atrapant moments compartits-gràcies a la meva professió-de companys, d'amics i també de la vida quotidiana. Personatges anònims que van passar un dia davant meu i que no se sap bé per què m'han fet sentir un clic! al cervell i el meu dit ha anat a l'instant al disparador de la càmera. Així doncs, sóc ric!, ric de records i d'instant meravellosos que han omplert i omplen la meva vida i van a la maleta de la memòria. Tot això li ho dec a la fotografia i a vosaltres. Us deixo uns de la Montserrat Minobis fent informació de carrer, trepitjant el Barrio Chino el 1975 i altra, entrevistant la seva amiga, la ninotaire Pilarín Bayés. Potser trobi a faltar els seus comentaris animosos a les fotografies que penjo a la xarxa o quan ens vèiem en el Col·legi de Periodistes, seran moments puntuals, perquè forma part de la meva família. Està atrapada i viu en la maleta dels meus records. Bon viatge Montserrat, a reveure.

M'agrada

Comenta

Comparteix

Joan Brunet Mauri i 174 persones més

Compartit 23 vegades

Maria Dolors Sanchez

2 anys **M'agrada** **Respon** **Més**

Quim Pedret Rovira

Descansi en pau

2 anys **M'agrada** **Respon** **Més**

Quim Pedret Rovira

No vaig tractar a la Montserrat Minobis però sí a la Pilarin Bayés que és una gran persona, com segur ho devia ser la Montserrat Molt bon diumenge **Pepe**

2 anys **M'agrada** **Respon** **Més**

 Quim Pedret Ro... ha respost · 3 respostes

 Isabel Steva Hernandez
Montse era un 10. 3

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Yvonne Masip Carrizo
Precioses paraules i ben certes company...
EPD 1

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Ignasi Raventos
El meu condol 1

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Pere M Sallès
Molt be 1

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Katy Sastre Vilà
D. E. P.

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Martin Gallego
Un homenatge molt maco Pepe! 1

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Lola Encinas Fernandez
Entrañable despedida. Que suerte tener una maleta tan llena !!! 2

Mostra la traducció
2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Angela Vinent Besalduch
Ho he compartit sense preguntar-te. 2

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Angela Vinent... ha respost · 2 respostes

 Olga Roig
Gràcies, Pepe 1

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Carme Esteve Pla
Pepe, gràcies per la teva sinceritat carregada de molta tendressa 1

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

 Joan Cabañas Badia
Un escrit impresionant de la talla d'un bon periodista 1

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

Luis Morales

Com deia en Nèstor : Temps que passa, Gent que queda. (DEP)

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

Teresa Carreras

Gràcies Pepe per aquestes fotos, quina expressió quin somriure de la nostra Montse estimada. Comparteixo

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

1

Sabas Barriga Gonzalez

Bonito recuerdo, siempre es bueno contar con amigos para explicar el por que de las cosas

Mostra la traducció

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

1

Ángel Sánchez de la Fuente

Una bona troballa, Pepe.

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

1

Rosa M Puig-Serra Santacana

És fantàstic que recordis "els comentaris animosos". La Montserrat tenia una capacitat d'encomanar entusiasmes prodigiosa. No sabies com, i ja eres còmplice de les seves gestes. Una de les millors companyes professionals i personals que he tingut. La trobarem molt a faltar.

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

2

Pepe Encinas ha respost · 1 resposta

Mercè Cabanas Solà

Pepe! La Montse a Ràdio4... ets un cor amb cames!

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

1

Anna González Batlle

Gràcies! He tingut la fortuna d'haver compartit amistat, lluites, complicitats, des d'abans d'aquesta foto del 75

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

1

Josemaria Quintas

Dpe

2 anys [M'agrada](#) [Respon](#) [Més](#)

Escriu un comentari...

Publica

www.barcelona.cat (<https://www.barcelona.cat/es/>)

(<https://ajuntament.barcelona.cat/es/>)

[Inicio \(/arxiunicipal/arxiuhistoric/es\)](#) / [Latest news \(/arxiunicipal/arxiuhistoric/es/noticies\)](#) / [Recordamos a Montserrat Minobis](#)

Recordamos a Montserrat Minobis

La periodista ha muerto este fin de semana.

Este fin de semana ha muerto la periodista Montserrat Minobis. Fue directora de Catalunya Ràdio entre el 2004 y el 2005 y recibió la Cruz de Sant Jordi. También fue presidenta de la Red Europea de Mujeres Periodistas y de la Asociación de Mujeres Periodistas de Catalunya. En este ámbito impulsó *La Independent*, Agencia de Noticias con Visión de Género, centrada en noticias relacionadas con la igualdad de género.

Montserrat Minobis participó en el 2016 en el proyecto de recogida de testimonios y experiencias de las mujeres que vivieron las I Jornadas Catalanas de la mujer en 1976. Se puede consultar la entrevista en el ámbito de Fondos Orales del Archivo Histórico de la Ciudad.

(<http://www.bcn.cat/ca/>)

Ayuntamiento de Barcelona

Accesibilidad (<http://ajuntament.barcelona.cat/accessibilitat/es>)

Aviso legal (</arxiunicipal/arxiuhistoric/es/aviso-legal>)

Contacta

(<https://w10.bcn.cat/APPS/irsconsultesWeb/entrada.consultes.do?i=e>)

TRENDING: Jordi Pujol, cau el mite...

Search

Joan Brunet
i Mauri /bloc

QUI SÓC ARTICLES ▾ QUADERN DE BITÀCOLA REFLEXIONS PERSONES

UNA MICA DE TOT... ▾ CONTACTE

RECORDANT A LA 'MINOBIS'

Posted by Joan Brunet i Mauri | oct. 26, 2019 | Quadern de
Bitàcola | 0 🗨️ | ★★★★★

El dimarts 22 d'octubre, a la Sala La Cuina de l'Espai Francesca Bonnemaison, vàrem retre homenatge a la Montse Minobis, traspassada el passat 11 de maig. Les organitzadores de l'acte varen convidar-me a dir-hi unes paraules. Són les que segueixen:

He d'afanyar-me a dir que a diferència dels companys que m'han precedit en l'ús de la paraula, jo no vaig treballar mai amb la Montserrat en un mitjà de comunicació. A la Montserrat -la 'Minobis', com molts dels seus amics i amigues l'anomenàvem- la vaig conèixer de molt jove a Montserrat, en una trobada en la que hi participava el seu germà monjo, el pare Gregori Minobis, que va ser qui ens va presentar.

Et notifiquem al teu correu quan es publiqui un article

RECENTS

Després de vacances

set. 10, 2020
| Articles, Fet divers, Medi ambient, Mitjans de Comunicació, Oci, Portada, Salut, Societat

Sabem cap on anem?

ag. 20, 2020
| Articles, Barcelona, Catalunya, Espanya, Política, Portada, Societat, Valors

'El diàleg i la dignitat', per Joan Tardà

ag. 10, 2020
| Reflexions

A partir de llavors i al llarg dels anys, la Montserrat i jo havíem de coincidir tant en activitats d'ordre personal com professional (*trobades escoltes, treballs preparatòries del Congrés de la Cultura Catalana i del I Congrés de Periodistes Catalans el 1979, jornades, debats, taules rodones...*). Seria a partir d'aquestes coincidències, que la Montserrat i jo aniríem forjant la complicitat i l'amistat que sortosament havia de perdurar fins el darrer moment de la seva vida (*recordo també, amb emoció. la conversa darrera que vàrem tenir via whatsapp, just unes poques hores abans que ella entrés al quiròfan*).

Entendreu, doncs, que la Montserrat va ser per a mi –a banda d'un referent professional– una amiga entranyable. L'amiga en la que pots confiar i a la que admirava per les seves qualitats de dona apassionada; de dona lluitadora que no es deixa portar pel primer aire que passa; de dona conseqüent; de dona respectuosa amb el pensament i amb el posicionament dels altres.

La bona sintonia personal que manteníem la Montserrat i jo acabaria sens dubte essent factor determinant que la van portar a demanar-me que formés part de la candidatura a la Junta del Col·legi de Periodistes per la demarcació de Barcelona; candidatura que l'havia d'acompanyar en el procés d'elecció al deganat de la institució col·legial. Això succeïa l'any 2001, just 10 anys després que la Montserrat ho hagués intentat per primera vegada sense èxit.

Però en el 2001 va guanyar i vàrem guanyar les eleccions col·legials. I a partir d'aquell moment, la Montserrat i jo, juntament amb la resta de membres de Junta, hauríem de compartir dos anys de treball intens al servei de la professió. Dos anys curts, molt curts en el temps, però intensos, molt intensos, quant a la feina que vàrem fer i de la que ella –la 'Minobis'– en va ser capdavantera indiscutible.

El Llibre Blanc de la Professi3, el projecte de Llei general de comunicaci3 audiovisual que començava a debatre's al Parlament, el F3rum de les Cultures, l'Estatut de la Professi3 –tant defensat per uns i

Imatges i paraules de 100 dies de confinament

jul. 31, 2020
| Portada, Quadern de Bitàcola

De les dites de la meva àvia i d'altres facècies...

jul. 30, 2020
| Articles, Catalunya, Espanya, Fet divers, Portada

COMENTARIS RECENTS

Joan Brunet i Mauri 28 August 2020
on [Imatges i paraules de 100 dies de confinament](#)

Joan Brunet i Mauri 28 August 2020
on [Imatges i paraules de 100 dies de confinament](#)

Joaquim Clusa 28 August 2020
on [Imatges i paraules de 100 dies de confinament](#)

Joaquim Clusa 28 August 2020
on [Imatges i paraules de 100 dies de confinament](#)

Toni 21 August 2020
on [Imatges i paraules de 100 dies de confinament](#)

defenestrat per altres-, foren només algunes de les qüestions que centraren l'activitat d'un deganat i d'una Junta que, amb preocupació, entreveia els efectes que la doble crisi tecnològica i econòmica que començava a planar sobre els mitjans de comunicació podia tenir sobre la professió i –el què és pitjor– sobre la qualitat del treball dels periodistes. I és que aquella doble crisi apuntava indefectiblement cap a l'establiment d'un nou tipus de relacions laborals que no faria més que contribuir a la precarització de la tasca dels periodistes, tal com, malauradament, estem comprovant diàriament.

Després de la nostra coincidència al capdavant del Col·legi de Periodistes, la Montserrat i jo recuperàrem moments de trobada i de conversa que, pràcticament sempre, giraven a l'entorn de tres de les que eren les grans passions de la Montserrat: en aquest cas la cultura, la política i el periodisme.

No voldria acabar la meva intervenció sense posar de relleu una altra de les virtuts de la Montserrat com ho era seva capacitat d'avantposar els interessos generals per damunt dels personals. Una virtut que, també cal dir-ho, li havia de comportar més d'un disgust en el terreny personal, però també en el polític. Però això són peres d'un altre perer.

Gràcies Montserrat pel teu mestratge, gràcies per la teva amistat i pel teu compromís amb la professió, amb les persones i amb el país, no sempre suficientment reconeguts.

SHARE:

RATE:

CATEGORIES

Selecciona la categoria

EL RODAL DE SABADELL

Antiga església de Jonqueres

Bosc de Can Deu

Bosc i ermita de Togores

Capella de Sant Nicolau

Ermita de Sant Iscle i Santa Victòria

Ermita de Sant Vicenç de Verders

Església de St. Pau de Riu-sec

Riu Ripoll

Serra de Galliners

Torrent de Colobrers

ELS MEUS ENLLAÇOS

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Coral Cants al Vent

Coral Piàfonica

Fundació Bosch i Cardellach

Fundació Jaume Bofill

Fundació Step by Step

L'Hora

La Creu Alta

Lliga dels Drets dels Pobles

PAIOS

Quadern

Sabadell

< PREVIOUS

NEXT >

"Moviment 'catch all'", per Gabriel Jaraba

Forcadell

ABOUT THE AUTHOR

Joan Brunet i Mauri

Periodista. Visc al sabadellenc barri de la Creu Alta. La lectura, la música i la conversa són les meves passions, i la bicicleta i el senderisme les meves aficions.

Sabadell

SEBAP

Tecnonews

Universitat Politècnica de Catalunya

HOSTALATGE QUE RECOMANO

El Mas

El Molí del Casó

Hotel Torres d'Arbúcies

Les Corts de Biosca

Posada Camino del Norte

LEAVE A REPLY

L'adreça electrònica no es publicarà. Els camps necessaris estan marcats amb *

COMMENT

NOM *

CORREU ELECTRÒNIC *

LLOC WEB

Desa el meu nom, correu electrònic i lloc web en aquest navegador per a la pròxima vegada que comenti.

POST COMMENT

Aquest lloc utilitza Akismet per reduir els comentaris brossa. [Apreneu com es processen les dades dels comentaris.](#)

INDRETS AMB ENCANT

Cabo de Gata

Caminito del Rey

Congost de Montrebei

El cañón del Río Lobos

Hoces del Río Duratón

La Fuentona de Muriel

Parc Nacional d'Aigüestortes

Parque N. Fragas do Eume

Pedraza de la Sierra

Ribeira Sacra

Serra de Castelltallat

web by ideamatic

11th May 2019

S'ha mort la periodista Montserrat Minobis

PAÍS [<https://www.vilaweb.cat/categoria/pais/>] > PRINCIPAT [<https://www.vilaweb.cat/categoria/pais/principat/>]

S'ha mort la periodista Montserrat Minobis

Va ser directora de Catalunya Ràdio el 2004 i un dels referents de la ràdio en català

Per: Redacció [<https://www.vilaweb.cat/autors/redaccio/>]

[mailto:redaccio@vilaweb.cat]

11.05.2019 10:41

Vilaweb

La periodista **Montserrat Minobis** s'ha mort, a 76 anys, d'una complicació mentre l'operaven d'una afectació cardíaca. Va ser directora de **Catalunya Ràdio** entre el 2004 i el 2005, degana del **Col·legi de Periodistes** de Catalunya, elegida per una gran majoria, 1.301 vots –el 75,02%– contra els 389 que va aconseguir el seu oponent, Martí Anglada. També va rebre la Creu de Sant Jordi. Llicenciada en Filosofia i Lletres i Ciències de la Informació, va exercir de professora a la Universitat Pompeu Fabra. Minobis va començar la carrera periodística a Ràdio Popular de Figueres els anys seixanta. També va treballar a mitjans com Ràdio 4 i Televisió Espanyola i va dirigir el programa 'Bon dia, Catalunya'.

Destaca també la seva implicació en la lluita pels drets de les dones. Va ser presidenta de la **Xarxa Europea de Dones Periodistes** i l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya i va impulsar La Independent, Agència de Notícies amb Visió de Gènere. Col·laborà a les publicacions Avui, Hoja del Lunes, Oriflama i Serra d'Or. El 1976 va formar part de la Comissió organitzadora de les Primeres Jornades Catalanes de la Dona dins el Congrés de Cultura Catalana.

'Diari d'un judici polític', per Josep Casulleras

Rebeu cada dia al vostre correu la crònica i l'anàlisi de tot allò que passa al Tribunal Suprem espanyol

[<https://twitter.com/deganaNBonet/status/1127070048353435648/photo/1>]

[<https://twitter.com/deganaNBonet>]

Neus Bonet [@deganaNBonet](#)

[<https://twitter.com/deganaNBonet>]

[<https://twitter.com/deganaNBonet/status/1127070048353435648>]

Mor Montserrat Minobis exdegana d [@periodistes_cat](#) [https://twitter.com/periodistes_cat] Que la terra et sigui lleu Montse.

132 [https://twitter.com/intent/like?tweet_id=1127070048353435648]

6:36 - 11 de maig de 2019 [<https://twitter.com/deganaNBonet/status/1127070048353435648>]

[<https://twitter.com/QuimTorraIPla>]

Quim Torra i Pla ✓ [@QuimTorraIPla](#)

[<https://twitter.com/QuimTorraIPla>]

[<https://twitter.com/QuimTorraIPla/status/1127137997173010433>]

Ens ha deixat la Montserrat Minobis. Va rebre la Creu de Sant Jordi i fou degana de [@periodistes_cat](#) [https://twitter.com/periodistes_cat] i directora de [@CatalunyaRadio](#) [<https://twitter.com/CatalunyaRadio>]. El meu condol a la família, amics i al món periodístic.

410 [https://twitter.com/intent/like?tweet_id=1127137997173010433]

11:06 - 11 de maig de 2019 [<https://twitter.com/QuimTorraIPla/status/1127137997173010433>]

[<https://twitter.com/AdaColau>]

Ada Colau ✓ [@AdaColau](#)

[<https://twitter.com/AdaColau>]

[<https://twitter.com/AdaColau/status/1127130779748851712>]

El meu condol a les persones estimades de la Montserrat Minobis. Ens deixa un referent indiscutible de periodisme compromés i feminista, que va obrir camí per les dones que vindriem després. Que la terra et sigui lleu.

134 [https://twitter.com/intent/like?tweet_id=1127130779748851712]

10:38 - 11 de maig de 2019 [<https://twitter.com/AdaColau/status/1127130779748851712>]

[<https://twitter.com/KRLS>]

Carles Puigdemont ✓ [@KRLS](#)

[<https://twitter.com/KRLS>]

[<https://twitter.com/KRLS/status/1127119137896128512>]

S'apaga una veu de llarga trajectòria. Vull enviar les meves condolències als familiars i amics de la Montserrat Minobis en aquests moments de tristesa, i també als seus companys de [@periodistes_cat](#) [https://twitter.com/periodistes_cat] i [@CatalunyaRadio](#) [<https://twitter.com/CatalunyaRadio>]. Descansi en pau.

2.508 [https://twitter.com/intent/like?tweet_id=1127119137896128512]

9:51 - 11 de maig de 2019 [<https://twitter.com/KRLS/status/1127119137896128512>]

Publicat fa 11th May 2019 per VÍCTOR LLUELLES I CARDONA

Afegeix un comentari

Escriu el teu comentari...

Comenta com a:

hernandez.batl ▾

Tanca la sessió

Publica

Previsualitza

Envia'm una notificació

A la Montserrat Minobis, que ja volia canviar el món des de la ràdio de Figueres

tornaveu.cat/opinio/4548/a-la-montserrat-minobis-que-ja-volia-canviar-el-mon-des-de-la-radio-de-figueres

Montserrat Minobis, reconeguda amb la Creu de Sant Jordi, va ser degana del Col·legi de Periodistes i exdirectora de Catalunya Ràdio

Pere Baltà

Escriptor i periodista. Estudiós de la cultura popular. President de la Fundació Paco Candel

Han passat uns cinquanta-set anys des del dia de 1962 quan vaig conèixer la Montserrat Minobis. Feia el servei militar al castell de Sant Ferran de Figueres, on me les havia empescat per emetre programes radiofònics aprofitant una xarxa d'altaveus. Es tractava de *pelar* el mínim de guàrdies possible i fer passar el temps dels dotze mesos de *mili* que encara tenia per endavant. Si de passada feia un bon servei als companys, encara millor. La Montserrat era la persona que em vaig trobar, quan vaig anar a oferir-me a l'emissora de Ràdio Popular per si els hi podia ser útil. En aquell moment, no hi era el director, però m'anuncià que no trigaria.

-Seu un moment –em va dir tutejant-me, si fa o no fa érem de la mateixa generació-, he de sortir per antena de seguida.

Immediatament la vaig escoltar per l'altaveu de la sala d'espera, un tant impressionat perquè qui m'havia atès era una locutora. Encara presentava un programa, quan arribà un mossèn que, en veure'm uniformat em preguntà si l'esperava. Aviat ens vam entendre: a l'emissora eren quatre gats i no hi calia ningú més, però ell mateix dirigia un setmanari on si que hi podria col·laborar. Es tractava de Manuel Pont i Bosch, el

poeta que posteriorment va escriure la lletra de l'afamada sardana "Somni" de Manuel Saderra, i qui va convertir Radio Popular de Figueres en un referent radiofònic que s'arriba a escoltar en català per tot Girona, Catalunya Nord, les Illes i l'Alguer, i aviat fou guardonada per l'Omnium Cultural.

En la circumstància de la seva mort - la de la Montserrat Minobis vull dir- m'agrada constatar que aquella ràdio va ser l'escola on es formà com a radiofonista i el setmanari *VP* (encertada síntesi de l'antiga *Vida Parroquial*) la tribuna d'expressió que possibilità les reflexions crítiques sobre aquella societat que ja no m'agradava.

Parlàvem tot sovint amb la Minobis, quan jo apareixia per l'emissora per portar els articles, *Tras el toque de silencio*, es titulaven, fins que el comandant del SIM (*Servicio de Información Militar*) em cridà al seu despatx i, fent-me quadrar, em prohibí aquella referència a la vida militar com a títol. Ordenant que volia llegir els articles abans de publicar-los. No tot es uniforme a la vida militar, valgui la redundància, perquè un altre comandant m'enviava a casa de permís tot sovint, quan algun dels articles havia agradat a l'àmbit familiar. Li feia gràcia que un soldat fes aquelles reflexions; fins i tot m'encarregà escriure l'editorial de comiat de la revista que s'editava al castell i la publicà íntegrament. Em vaig alegrar quan vaig saber que el comandant Garrido havia arribat a general.

Rèiem amb la Montserrat Minobis i en Manuel Pont, quan els explicava l'impacta d'alguns articles en el si de l'aquarterament, com quan vaig publicar *Católicos?*, posant en evidència la vida religiosa que se'ns feia viure al conjunt de la tropa. La descripció més eloqüent de l'article es referia a la Setmana Santa viscuda al campament d'instrucció militar de Sant Climent de Sescebes, quan ens van introduir a tota la meua companyia en un gran menjador, on ens esperaven sis o set capellans per confessar-nos. "*El que no se quiera confesar, que se vaya*", ordenà el tinent. Què he de fer, jo no m'he confessat mai?, em preguntà un company espantat per por a que l'oficial anotés el seu nom, si sortia. Algú li va fer arribar l'article al *pater* del castell, i em va retreure perquè se l'havia enviat dins d'un sobre anònim. Com havia de ser jo, si suposava que llegia aquell setmanari, que era parroquial. De fet era la publicació era al quarto de banderes del castell. Ho sabia per algun oficial. Va fer afecte. El *pater* va reunir tota la tropa per llegir el meu article, com fent un sermó; això sí: només aquells aspectes que l'interessaven. Però donà llibertat per anar a confessar-se.

Feia un parell de dècades que jo m'havia llicenciat, quan sonà el telèfon de casa. En contestar, vaig escoltar: "Hola, Pere. Em coneixes?". Era ella que assumí el meu "Hola Montserrat" complaguda que hagués reconegut la seva veu passats tants anys. Vaig fer una mica de trampa, l'havia localitzada a Ràdio España on amb l'Enric Frigola havien popularitzat un magazine de tarda. Hi havia anat a parar quan la ràdio de Figueres va ser absorbida per la Cope. Després va passar a Radio 4. Havia militat en aquella Unió Democràtica que conservava l'esperit de la resistència que la portà a la militància feminista. Era un esperit lliure, entregada a les reivindicacions per la igualtat de la dona. Arribà a dirigir Catalunya Ràdio i el Col·legi de Periodistes de Catalunya, on se la recorda per haver iniciat les tasques que van portar a la concreció del codi d'ètica

professional que acabà el seu successor: Josep M. Huertas Claveria, un altre periodista rebel, com en Manuel Pont i Bosch. Aquest, en jubilar-se, penjà els hàbits i es casà a Banyoles, on va tenir temps d'escriure per a Manel Saderra la lletra de l'excel·lent "Somni" que finalitza "L'estany blau / en somni dolç / somriu adormit". Cada vegada que l'escolto torno a l'estudi de la ràdio de Figueres on, entre programa i programa, el mossèn i jo conversàvem amb la Montserrat b, i amb el micròfon tancat ens sentíem prou lliures i valents per canviar el món. Hem fet el que hem pogut, oi Montserrat?

Comentaris

No hi ha cap comentari

El comentari s'ha enviat correctament

Comenta aquest article

Entrevista

27.10.2020

Marta Ferrer-Clavé Vidal Rebesnéta de Josep Anselm Clavé

El llegat de Josep Anselm Clavé

Reportatge

27.10.2020

Repensar la música d'arrel catalana

El Congrés Nacional de Música d'Arrel (13-15 novembre) comptarà amb trenta-cinc comunicacions, dividides en sis àmbits temàtics.

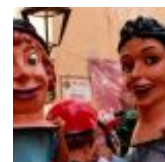

Articles més llegits

- **El llegat de Josep Anselm Clavé**

- **El congrés 'Associacionisme cultural: entre el mosaic i les xarxes' se celebrarà virtualment**

- **Un viatge als rituals de pas: el cicle vital a les tradicions religioses**

- **L'IDECO de l'Horta Sud, Fina Salord i Josep Maria Inglés, premis Recercat 2020**

- **La Festa del Flabiol d'Arbúcies s'adapta a la pandèmia**

Atenció: com la majoria de webs, utilitzem cookies (galetes), tant pròpies com de tercers, per a recopilar informació estadística de la vostra navegació i oferir-vos un servei personalitzat. Si continueu navegant, considerem que n'accepteu l'ús. [Més informació](#)

[Tanca](#)

[Cerca](#)

CATALUNYA

ESPANYA

MÓN

ARTS

TIC

VIU

BARCELONA ECONOMIES

ANDORRA

Torra i Aragonès lamenten la mort de la periodista Montserrat Minobis

Titulars **Aldia**

David Zorrakino - Europa Press

Junqueras presenta un recurs davant el TS per poder recollir l'acta d'eurodiputat

Junqueras presenta un recurs davant el TS per poder recollir l'acta d'eurodiputat

Detingut un home en relació amb l'assassinat del polític democristià alemany Walter Luebke

Publicat 11/5/2019 14:45:51 [CET](#)

BARCELONA, 11 Maig (EUROPA PRESS) -

El president de la Generalitat, Quim Torra, i el vicepresident, Pere Aragonès, han lamentat aquest dissabte la mort als 76 anys de la periodista Montserrat Minobis, en anotacions de Twitter recollides per Europa Press.

Torra ha destacat que Minobis va rebre la Creu de Sant Jordi, que va ser degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya i directora de Catalunya Ràdio, i ha expressat les seves condolences a la família, amics i al "món periodístic".

Aragonès igualment ha mostrat les seves condolences a la família, amics i companys de professió i ha qualificat Minobis de "periodista de raça".

L'ex-president de la Generalitat Carles Puigdemont també ha transmès les seves condolences a través de Twitter i ha destacat que "s'apaga una veu de llarga trajectòria".

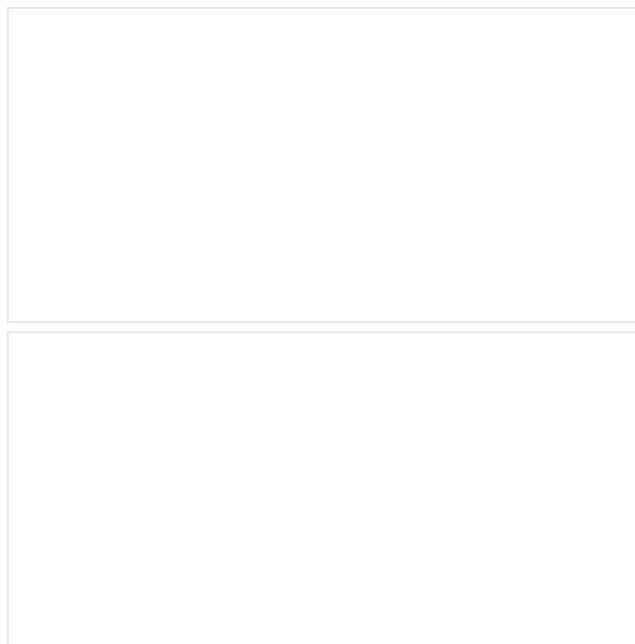
El primer secretari del PSC, Miquel Iceta, ha mostrat en nom del partit les seves condolences i ha ressaltat d'ella que "el seu compromís cívic i el seu feminisme

ClubTrébol

Data i hora: 12 de maig de 2019 11:35 ·

Se'n ha anat Montserrat Minobis pionera de Radio4_rne dona que estimava tota la música i durant molts anys la divulgava des dels seus programes: "Entre un tango i un bolero", monogràfics de música clàssica, suport a la cançó catalana i fins i tot un magazine de tarda que, a principi dels anys 80, va compartir amb Albert Mallofré. Amb ella va conversar Ramon Folch i Camarasa de les versions que havia fet de cançons modernes al català els anys 60, va donar a conèixer, amb Jaume Collell, l'obra del compositor de cuplets i sardanes Joan Viladomat i va descobrir-nos les moltes facetes musicals de Miquel Martí i Pol fins i tot quan cantava "Als bancs" amb música d'"Al vent" de Raimon. Periodista culta i que entenia la música amb una enyorada idea de la transversalitat. La recordarem.

A la foto de 1994 amb les Dones Periodistes Catalanes a l'acte de lliurament dels premis "Liri" i "Card" amb el grup Radiokuartet format per companys de l'emissora Josep Maria Francino , Josep M. Adell Bardier i Jesus Ventura Barnet

M'agrada

Comenta

Comparteix

8

1 compartició

Escriu un comentari...

Publica

Enric Frigola Viñas

Però res del linxament a que va ser sotmesa, tant a RÀDIO 4, com després de deixar CATALUNYA RÀDIO. Mai vaig llegir/sentir un comentari negatiu cap a la seva persona, basat en el coneixement de com van anar les coses. Desinformats, molts companys de professió van posar-la a parir, atribuïnt-li accions que mai no havia fet, o que no van ser fets a esqueses d'ella. Sense oblidar la posició nefasta cap a la seva persona de determinats partits polítics, tant democràtics

2 anys M'agrada Respon Més

Enric Frigola Viñas

Molts elogis, i ben merescuts, en la seva mort que ningú no esperava.

2 anys **M'agrada** **Respon** **Més**
